

JEDNOROŽEC

DAVID LAUDA

Jednorožec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

David Lauda
Jednorožec – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ **pointa**

JEDNOROŽEC

DAVID LAUDA

JEDNOROŽEC

DAVID LAUDA

Nejlepšímu bráchovi, díky němuž jsem, kým jsem.

Kdo je kdo

„Ne, pane Ovčáčku, opravdu ne. Mohu vás ujistit, že v tomto objektu ani jeho okolí se nepohybuje žádný vlk, takže prosím vylezte ze skříně a vezměte si ty prášky, ano?“ řekla s klidným hlasem a neklidnýma očima ošetřovatelka Květa Mršatá. Řekla to už podruhé, a když měla něco opakovat potřetí, každý věděl, že se její klidný hlas změní v řev křečka prériového, hulákajícího na úplněk po prvním úspěšném samostatném lovu a sežráním kořisti, s malinkatou špetičkou přibližně třicet let staré sekačky na trávu. Její oči změnily barvu na spartánsky rudou, zřejmě díky tomu, že každý druhý víkend chodila fandit na Letnou.

„Do prdele, Ivane, pojď mi s ním pomoci, to snad není možné, tohleto. Starej Ovčáček se zas bojí vlka,“ neslo se dlouhou chodbou až do kuchyně, kde ošetřovatel Ivan zrovna poprvé usrl z své kávy.

„Pane Ovčáčku, nebojte se, to jsem já, Ivan, žádný vlk tady opravdu není. To jenom dramatař zkouší Karkulku na ten náš ples, na Seniorbál, jak jsme se o něm ráno bavili, vzpomínáte si?“ Snažil se nenásilnou formou, jak se to naučil v prvním a taky posledním semestru psychologie, než byl odejit poté, co na majálesu zhulil děkana a natočil velice vtipné, a tudíž velice nevhodné video, dostat třiasemdesátiletého pana Ovčáčka z jeho nedobytné pevnosti.

Nedobytná však byla jen podle něj, protože to byla obyčejná mobilní látková skříň z teleshoppingu, uzavíratelná pouhým zipem, který ale od jisté doby neplnil na sto procent svou funkci a nevyjížděl až úplně nahoru, čímž vznikl otvor tak akorát na jedno oko skrývajícího se seniora.

Pan Ovčáček na tom byl inteligenčně o poznání lépe než velká část jeho spolubydlících (což byl rozdíl asi jako mezi čínskou gymnastkou a německým oštěpařem nebo mezi ruským atletem a...

jakýmkoliv jiným atletem). Jeho stále ještě dostatečně funkční mozek, který se zaměstnanci snažili otupit třikrát denně nějakou pilulkou chutnající jako droždíová pomazánka, byl tak předurčen k různým vtipkům, legráckám a schválnostem, nejen vůči jiným chovancům, ale také vůči personálu, což měl mnohem raději.

Vlastně kromě párku s tatarkou, majonézou a dijonskou hořčicí neměl nic tak rád. Víte, ono pozorovat po každé takové bejkárně reakce pečovatелů, jejich obličejů, ve kterých už sem tam zacuká v oku nebo v koutku pusy, stojí za to.

Pan Ovčáček to nazýval sociopsychologickým výzkumem, ale zároveň byl každý takový výzkum voláním o pomoc, pokusem o útek, pokusem dostat se z „chromáku“ pryč. Kamkoliv. V chromáku bylo občas veselo, i když to pan Ovčáček zrovna neměl ve své režii. Většinou u toho ale byl přítomen, a to se pak smál jako kozel dusící se včelou, kterou omylem spolknul. Třeba když jednoho naprosto obyčejného květnového dne seděli všichni klienti chromáku, kteří ještě byli schopní sedět, uvelebeni ve svých ekologických elektrovozících, financovaných z velké části z rozpočtu Evropské unie, což bylo samozřejmě uvedeno velkými písmeny na nejviditelnějším místě každého vozíku, hadičkami nebo scvrklými rty do sebe jako komáři v posledním tažení nasávali svůj bio energy drink, který vypadal, jako by už párkrát procestoval celou trávicí soustavu, a dál trénovali své mozky hraním Člověče, nezlob se!

Hrálo se v poklidném tempu, z rádia zněli oblíbení bratři Nedvědové, pan Ovčáček už měl tři figurky v domečku, stejně jako starý pan Fakáč, který potřeboval k vítězství jen jedinou věc – hodit dvojku. Nedařilo se. Sedmý pokus a pořád nic. Panu Fakáčovi se začala vzdouvat jeho červená flanelka a vypadalo to, že vypukne druhá knoflíková válka. Knoflíky však zůstaly na svém místě. Pan Fakáč dvojku nehodil. Jeho ruka ale uhodila pěstí do stolku takovou silou, až se figurka, která se dlouhou dobu zdála jako vítězná

a k tomu, aby protrhla cílovou pásku, jí chyběl jediný krok, malý pro figurky, ale velký pro pana Fakáče, vyletěla z hrací plochy jak křesťan z mešity, udělala trojitě salto s pěti vruty a zapadla přímo do otevřené dutiny ústní paní Šípkové, která si, věrná svému příjmení, dávala šlofíka u vedlejšího stolku „křížovkářů“. Tím pádem se toho dne procvičovaly nejen mozkové závitky klientů, ale taky první pomoc a pohotovost zaměstnanců.

Pan Ovčáček se smál svým typickým smíchem a chytil jednu časopisem *Květy*, které si v ruličku smotala stará paní Bábová, když doluštila křížovku a dočetla článek o léčebných účincích marihuany. Zpacifikovat agresivní seniorku dokázala až ošetřovatelka Květa.

„Do prdele, jsem zase zpocená jak kráva. Bába pošahaná,“ ulevila si za ta léta práce už dost vyčichlá pracovnice a šla si převléknout triko. Za ní se do ticha, které najednou nastalo, ozvalo jemné zabučení na znamení souhlasu s trefným přirovnáním. Všichni přítomní se začali smát, jako by zrovna Miloš Zeman pronesl jeden ze svých pověstných bonmotů. Květa se vrátila, půjčila si srolované *Květy*, mlátila bučícího Ovčáčka po hlavě a řvala na celý barák: „Držte ty svoje uslintané huby!“ Ivana, který se jí snažil odtrhnout od Ovčáčka jako rozhodčí v NHL dvojici bouchačů, pokousala na obou rukou. Po pár minutách bylo po všem. Mršatá funící tak, jako by z ní někdo vytáhl baterky, pustila časopis na zem a za pohřebního ticha, kterým postupovalo jen občasné vsrknutí slin klientů zpět do úst, odešla. Byl to její poslední den. V práci. V životě. Šla jako omámená prášky, které celé ty roky vhadzovala do seniorů, stejně jako závislák vhadzuje svou výplatu rozměněnou na drobné do automatu. Na druhé křížovatce ji smetla tramvaj. Klid, který už nic nenaruší. Karma je zdarma. A funguje celkem rychle, okomentoval by to určitě Ovčáček, kdyby se stal na chvilku létajícím mravencem a mohl se zjevit na místě nehody.